

Via Veritatis Ad Vitam Sev Exercitia Spiritvalia

Haineuve, Julien

Antverpiae, 1652

XXII. Veritas. Vti nemo vitam adigit gloriosam, nisi mortuus vita naturali, ita neminem inire vitam spiritualem & perfectam, nisi defunctum vitæ sensuali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60125)

OCTAVVS DIES

De statu vitæ perfectæ, ex gloriosa Christi vita, desumpto.

VIGESIMA SECUNDA VERITAS.

Vti nemo vitam adit gloriosam, nisi mortuus vita naturali, ita neminem inire vitam spiritualem & perfectam, nisi defunctum vita sensuali.

Nonne hæc oportuit pati Christum, & ita intrare in gloriam suam?
LUC. 14.

Si complantati facti sumus similitudini mortis eius, simul & resurrectionis erimus. Rom. 6, vide etiam 2. Timoth. 2.

MEDITATIO

in hanc Vigesimalam secundam veritatem.

I. PUNCTVM.

Declaratio eiusdem veritatis.

SI plenum ex meditationibus nostris fructum collegissemus tantumque promouissemus

uiffemus in veritatum vfu & exercitio, quantum in earundem confideratione, hisce exercitijs, haftenus instituta: perueniffemus ad vitam vnitiuam, vitam perfectam, quandoquidem iam appulerimus ad myfteria refurrectionis, quæ cum perfectione vitæ fpiritualis tantam habent affinitatem vt eiuſdem etiam ſint idea & exemplar. Si verò nondum pertigimus ad hanc perfectionem, confiderabimus illam nihilominus in hisce myfterijs, vt nobis innotefcat, eaque cognitione nos, ad illam cum diuina gratia noſtroq; conatu proſequendâ, accendamus. Si quidem exercitia non tam ſunt pro illo tempore, quo inſtituuntur, quâ vt errata præteriti tēporis agnoſcantur, & concipiantur ea in futurū propoſita & remedia, quibus in dies magis magiſque ad perfectionē promoueamur.

Et quia grauiffimum promoturis impedimentum, & cui maximè inuigilare oportet, eſt amor proprius, quo ſuſtentatur vita noſtra ſenſualis: Inter omnes ſimilitudines & cōuenientias, quæ nobis circa myſteria vitæ glorioſæ IESV Chriſti à morte rediuiui, confiderandæ ſunt, peculiariter inſiſtere debemus illi, quæ nobis in hac Vigefima ſecunda veritate propoſita eſt, nimirum (a) vti vita glorioſa conſequitur mortem vitæ naturalis,

(a) Semper enim nos qui viuimus in mortem tradimur propter IESVM, vt & vita IESV manifeſtetur in carne noſtra mortali. 2. Cor. 4.

ralis, ita vita spiritualis & perfecta non est, nisi à morte vitæ sensualis. Non omitemus adnotare alias conuenientias, quæ inter vitam gloriosam corporis à morte existentis, & vitam spiritualem intercedit; sed præ cæteris hæc animo vehementius imprimenda est, quòd maioris sit momenti, neque vlla reliqua sit ad perfectionem obtinendam difficultas, si nobis ipsis mortui fuerimus, quandoquidem tota perfectionis dilatio vertatur in hoc vno cardine moriendi: simul enim atque morimur vita sensuali, statim spirituali vita viuimus: & perfecta mors vitæ sensualis, est vitæ spiritualis perfectio. Ita testatur Paulus, nos si similes fuerimus morti Christi, simul etiam futuros resurrectioni; sed & è contrario, nisi cum illo moriamur, nunquam adituros nos vitam illam spiritualem & perfectam, cuius imago est vita ipsius gloriosa, sicut non adituras ætas virilis, nisi relicta infantia.

Postquam igitur consideraueris quomodo Christus ad vitam non exsurrexerit priusquam fuisset mortuus sepultusque; quo pacto beata illius anima, quæ in limbum descendiderat, vt ex eo Paradisum efficeret, resumpserit corpus suum, eduxeritque è sepulchro gloriosum, præditumque quatuor gloriae donibus, claritate, agilitate, impassibilitate & subtilitate: postquam Christum hoc apparatu de morte triumphantem obstupescens suspexeris, adorauerisque, postquam illi fueris

ris gratulatus, & cum illo adieris eos quibus apparere dignatus est, postquam denique temporis aliquid collocaueris in contemplanda vita illius gloriosa, & gloriæ splendore attonitus exclamaueris: *O quam gloriosus fuit hodie rex Israel!* (a) aggredere considerationem veritatis propositæ: sensum illius explora, & quam indubitata sit, edisce.

Primò, quando moneris moriendum esse vita sensuali non id solum agitur, vt deseras scelera tua, aut affectus illos maximè sensuales qui in ea te deuoluunt, id enim nimis quam rude est & imperfectum: neque hoc etiam, vt nulla amplius sensuali seu corporis, seu animi motioni, velut si mortuus fores, aut Angelus humana carne indutus, perturbaberis; nam istud subtile nimium est, & vires nostras exsuperans: sed hoc petitur, vt diuinæ gratiæ beneficio ita comparatus sis, vtuatque in isto animi decreto ita attendendi ad omnes internos externosq; motus (b) mentis, appetitionum, linguæ, membrorum, sensuum, eorumque omnium, quæ in tua sunt potestate, vt quidquid senseris, nunquam tamen immeritata

(a) 2. Reg. 6. (b) *Talium mortuorum vox est: vivo ego, iam non ego, viuit verò in me Christus. Quorum vita abscondita est in DEO, admonentur, vt membra sua mortificent, quæ sunt super terram, per continentiam scilicet concupiscentiæ motibus non consentiendo &c. Augustin. de Contin. cap. 13.*

deratæ motioni consentias: vt abstineas ab omni voluptate, vel modicè intemperanti: vt molestiam omnem, quæ hanc ob rem & alijs occasionibus ferenda est, sustineas: vt spiritu gratiæ potius & exemplo Christi, quàm naturæ & indolis procliuitate, ad agendum inducaris; vt compescas intellectum, à falsis ratiocinationibus, quæ nullo alio, quàm carnis & sanguinis; aut mundanæ sapientiæ nituntur fundamento: vt in suis affectibus refrænes voluntatem, ne optata sua, etiam sub specie boni alicuius, nimis auidè consecretur; vt coerças tuas appetitiones, fontes cupiditatis & odij, ab immoderata erga delectabile bonum propensione, & nimiã sensibilis mali fugã. Id enim verò est mori vita sensualis, ita se coercere; est viuere instar mortui, viuere in hoc animi decreto, & continuã vigilantia nihil indulgendi suæ sensualitati.

His rectè comprehensis, perspice secundò quomodò verum sit, mortem hanc vitæ sensualis, tam esse necessariam ad viuendum vitã meliorem. Quod necessarium fuit Christo, & ijs omnibus, qui resurgens in gloria, vt vitam moreretur in gloria. Nam vti diuina dispositione statutum est (a) vt corpus non adeat

(a) Hoc demum vita, seu potius hoc solùm vita est, nimirum nihil quidquam tolerare, quod humanum sit, nec voluptatibus addictum seruire: Chrysoft. hom. 13. in epist. ad Rom.

glor
pro
tatu
mor
conf
ptur
pore
tam
qua
sensu
non e
test,
mort
aliqu
que m
cum t
oppo
esse &
Qu
à mor
tam g
portue
quante
posse, v
ad spin
in terra
(a) Ioan
incor
gloria
semin
1. C

gloriam, nisi morte obita, ita etiam eadem providentiâ definitum est, ut nemo admittatur ad perfectionem vitæ spiritualis, nisi à morte vitæ sensualis. Et hæc definitio tam constans est, & immobilis, ut facilius exempturus esset Deus aliquem lege mortis corporeæ, ut absque illa eum traduceret ad vitam gloriosam, quam ut absque morte, de qua nobis sermo est, transitum faciat à vita sensuali, ad spiritualem, supernaturalemque: non enim tam repugnat, fierique facilius potest, ut corpus vitam viuens naturalem sine morte transeat ad vitam gloriosam, quam ut aliquis euadat spiritualis & perfectus, idemque maneat sensualis, fieri id profectò nequit, cum spiritualem esse & sensualem, æquè sint opposita, atque virtus & vitium, vita & mors, esse & non esse.

Quod si demum Deus neminem absoluit à morte corporis, ut absque ea illi largiatur vitam gloriosam, cum & ipsum IESVM mori oportuerit, & ita intrare in gloriam suam: quanto minus sperare nos debemus, fieri posse, ut sine morte vitæ sensualis, transeat ad spiritualem? (a) nisi granum frumenti cadens in terram, mortuum fuerit, ipsum (b) solum manet, non

(a) Ioan. 12. (b) Seminatur in corruptione, surget in incorruptione; seminatur in ignobilitate, surget in gloria; seminatur in infirmitate, surget in virtute; seminatur corpus animale, surget corpus spirituale.
1. Cor. 15.

non progerminat, neque fructum fert vllum, aiebat Christus, de sua, nostraque morte differens: si verò mortuum fuerit, vides, quàm cumulatè penset arista vnus granuli in terra emortui iacturam? vides, quantum interfit discriminis inter corpus gloriosum & beatum, & inter illud, quod ante mortem, erat corruptioni, & perpeffioni obnoxium? Pari fruemur emolumento si animali sensualique vita moriamur. Nunquam viuemus melius, quam hoc vitæ genere mortui, nam illicò viuemus vita IESV, quâ viuit in cordibus nostris, quæque similis est vitæ illi gloriosæ, quam duxit rediuuius à mortuis, & cuius eatenus nos facit participes, quatenus socij sumus mortis illius & sepulturæ. Eius iam olim nos reddidit certiores D. Paulus, asserens nos eodem temporis momento, quo facti fuerimus similes morti illius, *simul* etiam & illicò fore resurrectionis. Non tribus post mortem diebus exsuscitabimur, sed illo ipso die, illa hora, illo felici momento, quo desinet vita sensualis, spiritalis inchoabit, aut, si inchoata iam est, euadet perfecta: & hæc vita spiritalis existens perfecta, nihil admodum abest à vita gloriosa; vita est noua, vt erat ipsius IESV; vita est tantò excellentior vita sensuali, quantò vita IESV à mortuis excitati, vitam mortalem & corruptioni obnoxiam antebat: vita est continua, quam nulla mors infestat,

fest
mor
pe
nes
run
qua
con
bus
erge
den
ceci
lum
cidi
nun
mo
hinc
que
min
Dec
mor
decr
prox
lacr
poti
tum
tiani
trans
non f
D
(a) A
(c) A

festat uti (a) *Christus resurgens ex mortuis iam non moritur, mors illi ultra non dominabitur*, & reuera perfectos non peccare, (b) affirmat S. Ioannes, nam etsi subinde offendant, non sunt eorum peccata mortifera, sed neque venialia, quæ ex affectu, aut defectu mortificationis committuntur, mortui enim sunt, & in omnibus suis cupiditatibus mortificati; labuntur ergo plerumque ex inconsiderantia, imprudentia & fragilitate, promptiusque, quam ceciderint, sese erigunt, maioriq[ue] eum emolumento, quam si in leues illas culpas non incidissent. Cupiditas, quæ germen est peccati, nunquam appetitum illorum destituit, primoq[ue] sentire possunt illius impetus, sed hinc materiam sumunt virtutis meritorumq[ue] cumulandorum, hinc meminerunt se homines esse: hinc capiunt argumenta testandæ Deo fidelitatis suæ, dum non patiuntur ut motus aliquis inordinatus aduersus illius decreta voluntatemq[ue] infurgat; ad eum proximè modum, quo Iesus seruare voluit sacra vulnera in corpore suo glorioso, quæ potius erant honori, quam damno: ita beatum quoque illum sacre litteræ pronuntiant, qui relicto peccati fomite. (c) *potuit transgredi, & non est transgressus; facere mala, & non fecit.*

Denique uti vita Christi gloriosa, erat
 R vita

(a) *Rom. 6.* (b) *I. Ioan. 3.*
 (c) *Eccles. 31.*

vita omninò nobilis, omninò libera & exempta hac edendi, bibendi, dormiendi, aliorumque seruitiorum vitæ naturali impendendorum, necessitate: Ita vita perfecta mancipare se nescit in obsequia sensualitatis, non omittunt perfecti usurpare, quæ necessaria sunt, sed non eadem, quâ imperfecti ratione: non desinunt aspicere, loqui, amare, desiderare, gaudere & tristari, sed non vt olim, cum nondum perfecti euasissent; omnia nunc aguntur spiritualement & supernaturalem in modum, omnia intuitu numinis ex eius spiritu, ad exequendam illius voluntatem, & vt dicebamus, ratione & ritu tanto sublimiori & & sensualem agendi modum excedente, quantò status vitæ gloriosæ & immortalis, miseram vitæ mortalis conditionem antecedit.

Ratio est, quòd sicut corpus gloriosum præditum est dotibus claritatis, agilitatis, impassibilitatis, & subtilitatis, vnde redditur penitus spirituale: ita quodam modo hæc dotes communicantur cum perfectis in quatuor animæ facultatibus, quas, vt videmus, habent moderatas coercitasque. Est dos claritatis in ipsorum intellectu, quæ diuinas præfert illustrationes, quarum præsidio ductuque dirigant sese, alijsque præluceant splendidissimo virtutum exemplo. Quadam specie agilitatis afficitur ipsorum voluntas, quæ tam prompta redditur ad omnem Dei nutum

vt

ut continuò idem velit , & sine mora obsequatur. In appetitu, ut vocant, concupiscibili, genus quoddam est impassibilitatis, quâ obduratur aduersus omnes voluptates, & obiecta sensum titillantia, ut nulla eorum via recto discedat. In irascibili donum est subtilitatis quâ tam facillè penetrant, perrumpunt, & que difficultates omnes, quasi plana forent omnia in virtutum exercitio, sicut sine difficultate cuncta penetrat corpus gloriolum. Ita gloriosè viuere vitam perfectorum, id demum gloriosum est, & haud absimile Christo resurgenti. An non talis vitæ teneris desiderio? per te stabit, quominus illam assequaris, si enim fidem habes D. Paulo, tantum cum Christo morere, & in talem cum illo vitam resurges.

O Iesu, qui tibi noluisti mortem inferre, sed aliunde illatam excepisti, hoc fauore me prosequere, hanc gratiam præsta, patere, ut cum Moyse te compellem: Obsecro, Domine, ut interficias me, (a) eo modo; quo ipse mihi moriar, quo non viuam amplius, nisi à gratia tua, à spiritu tuo, & à vita tua gloriosa.

R.

II: PVN.

(a) Num. XI.

II. PUNCTVM.

*Aduersio ad vitam præteritam,
statumque præsentem.*

Vitia omnia, quæ ex cupiditate, negligentia & immoderatione animi commissa sunt, aduersantur huic statui perfectionis & veritati, quam modò meditatus es. Excute illa oportet, vt dolore & detestatione persequi possis. Sed præterea, si rectè aduertis animum, tres fallæ persuasiones & errores perniciosi mentem tuam occupant, qui vim huius veritatis elidunt, à quibus es exsoluendus. Prior est, existimantis hæc, quæ de noua perfectorum vita, differuntur, conceptus esse quidem argutos, sed cassos, & modum quandam loquendi contemplantibus speciosum, sed vlu, effectūque carere. Error iste profectus est, cui si consulto inhæsisse, potuisses in fidem offendisse, cum sacri sit authoris assertio:
(a) *Si Christo commortui sumus, & conuivemus.*

Alter est, quod, etsi id fieri possit, & in nonnullis vsuueniat, tu tamen te credas eò nunquam posse pertingere, vt sis perfectus, viuasque vitam tam excellentem, aut eā, quā par est, ratione, tuis à natura cogenitis affectibus moriaris, Falleris, & pari quidem iniuria,

(a) 2. *Timot. 2.*

iuria, ac si diceret: Iesum neque tuâ causâ mortuum, neque à mortuis resurrexisse, aut nullius gratiæ tantam esse vim & efficaciam quæ spiritualē te & perfectam efficere queat, auderēsne has animo suscipere cogitationes.

Tertius error est, Quod velles quān ocyssimè te consecutum hunc statum, quod molestè feras, te adhuc perfectionis expertem, & nondum coërcitis esse affectibus, & quod incertitudo temporis, quo talem vitam consecuturus es, coniuncta cum ingenti eius consequendæ desiderio, ita te affligat, ut etiam infringat spem & animum. At hunc errorem corrige patientiâ tibi ab Apostolo commendatâ (a) & audi Seruatorem discipulis de tempore regni adeundi sollicitè inquirentibus, respondentem: Non esse illorum nosse tempora vel momenta, quæ Pater in sua poluit potestate, sed accepturos virtutem superuenientis spiritus, (b) à quo discerent agenda, neque vllam aliam curam ad illos pertinere, quān quo modo illi obsequantur, & obtemperent. Hunc ad modum operando spera, & sperando operare quantum cognosces quotidie & in singulis actionibus facere, te ex spiritu & gratia debere.

Anime mi, permittamus illa Deo, quæ in illius vnius sunt potestate, & demus operam, ut ea nos agamus, quæ non vult perficere sine nobis.

II. PVN-

(a) Iacob 5. (b) Act. 1.

III. PUNCTVM.

Propositum in futurum.

Videtur nihil hinc noui statuendum esse, viuendi enim ac moriendi proposita rationes captae sunt, vt nihil supersit aliud, quàm vt executioni mandentur; Quia tamen perfecti differunt ab alijs, modo potius interiore abstinendi, & patiendi, quàm varietate operum exteriorum, cum reipsa perfecti non plura, quin & interdum pauciora faciant, quàm imperfecti, & imposterum tibi eadem taxat postanda sint, quæ hactenus egisti: necesse est noua de hoc viuendi modo, qui proprius est perfectorum, & consentiens vitæ Christi gloriosæ, concipi decreta.

Et quidem viuendi continuò ea animi moderatione ac æquitate, vt interiora semper sibi constant licet externa pro ratione vel necessitatibus & fragilitate naturæ possint variari: mentis autem ille sit constans habitus, hanc vnâ rem suam agere, spectare Deum in omnibus. Hinc existit tranquillitas animi, libertas interior, & facilitas etiam quædam exterior in rebus agendis, seclusa omni anxietate & solitudine, quæ mentem perturbet, & plures alii fructus eximij, & affecta perfectionis prouenientia ab hac animi æquitate

quitate, vel serio eius, in omni loco & tēpore, & quibus vis negotijs, tuendæ proposito. Prote- ritque dici de similibus, quod de matre Sa- muelis asserunt sacrae litteræ : (a) *vultus illius non sunt amplius in diuersa mutati.*

Obserua, fieri mentionem plurium vul- tum, tum vt discamus interiora & exteriora non amplius variari, tum ad declarandum quod etsi plures sint vultus rerum exteriorum in perfectis, non tamen illos ea mutati ratione, quā apud imperfectiores, cū apud illos una eademque sit causa omnium agen- dorum, ratio & gratia. Status ille resurrectionis & immutabilitatis est, vbi (b) in eodem statu persistitur: soli affectus indomiti vultum immutant; at ubi nulla eorum perturbatio est saltem stata & voluntaria, inde exulāt illæ le- uitates omni vno momentoq; cōmutabiles: illic idem spectatur homo, inter centum alios dignoscendus, qui vno eodemq; vultu hono- res & contemptum, prospera & aduersa, soli- tudinem & hominum congressus, gaudium & mœrorem constanter excipit: eò quòd vnicū sit illi studium, negotiumque, placere diuinæ Maiestati. O cui perspecta foret huius vnus studij, æquabilitatē in animo componentis, fe-

R 4

licitas

(a) Reg. 1. (b) Propter quod non deficimus sed licet is, qui foris est, noster homo corrumpatur, tamen is qui intus est, renouatur de die in diem. 2. Cor 4. Si ut Angelus Dei, vt nec benedictione, nec maledictione moveatur. 2. Reg. 14.

licitas, quam lubens huic comparandæ impenderet vniuersa! (a) Margarita est Euangelica, quæ non emitur, nisi abdicatione reliquorum omnium.

(a) Matth. 13.

COMPENDIUM MEDITATIONIS
in vigesimam secundam Veritatem.

I. PUNCTVM.

Declaratio eiusdem.

Considerato mysterio resurrectionis, & quomodo Christus non prius adierit vitam gloriosam, quam defunctus esset vitâ naturali: agnosce etiam non adiri vitam spirituales, nisi quis prius sensuali vitæ moriatur, & ita mortuum certum inire felicem hunc statum perfectionis, quo modo Christus à morte sua triumphans & gloriosus exsurrexit. Ratio huiusce veritatis fundamentum habet ab eadem diuinæ prouidentiae dispositione, quæ pariter eum excludit à vita spirituali perfecta que, qui nondum mortuus est vitæ sensuali, ac illum non admittit in gloriam cælestem, & vitam gloriosam corporis exsuscitati, qui nondum vita naturali defunctus est. Et faciliùs inflecteret Deus decretum suum permittendo, vt transfiretur ab hac vita ad vitam immortalẽ sine morte, quã
vt

vt non mortuus transitum faciat à sensuali vita ad spiritualem; tam enim pugnat hoc fieri, quam fieri nequit, vt vna sint vita sensualis spiritualisque, cum altera alteram necessario extinguat.

At, si quis mortuus fuerit vitæ sensuali, tam certum etiam est illam victurum vitam spiritualem, vt asserat D. Paulus nos, simul ac similes facti fuerimus morti Christi, illico etiam futuros resurrectioni, aut vitæ illius gloriosæ; Nam cum non viuetur amplius ex immoderatis naturæ cupiditatibus, viuetur sanè ex ductu gratiæ & rationis, quod vitæ genus tantò excellentius est vita sensuali, quantò vita gloriosa naturalem, illam corruptioni obnoxiam & mortalem excedit. Vita hæc quodammodo immortalis est, vti gloriosa, eò quòd assera sit à morte peccati, cui, ante adeptam hanc vitam spiritualem perfectamque, non rarò succumbebatur; est vita libera, & exempta seruitute vitæ sensuales, vti vita gloriosa naturalis vitæ necessitatibus; Denique suas æquè dotes habet, atque gloriosa, impertiens intellectui nostro donum claritatis, quo diuinas veritates perspiciamus, & earum vsu exercitioque euadamus spectabiles; conferens voluntati nostræ donum agilitatis, quo tam prompti reddimur ad omnes Dei nuntus, eosdem sine mora & acceperimus, & illis obsequamur: cohibens dote impassibilitatis appetitum nostrum

concupiscibilem, vt nullus nos sensus carnalium voluptatum afficiat; & irascibilem roborando dote subtilitatis quâ perumpamus difficultates omnes, sicut omnia peruia sunt corpori glorioso. An non votis omnibus expetenda est hæc vita? Non velles illam viuere? Ne affirma, nisi velis tibi. ipsi emori, nam obtineri sine hac morte non potest.

II. PUNCTVM.

Aduersio in vitam præteritam presentemque.

INter vitia vitæ præteritæ, quæ huic veritati aduersantur, nota triplicem errorem, quibus fortè imbutus es, quique impedimento esse possent, quo minus mores tuos illi conformares.

Primus est, cogitare, verba hîc dari, & fieri non posse, vt quis sibi (vt aiunt) moriatur ad viuendum solo spiritu Christi & gratiæ. Hic error totum oppugnat Euangelium, & nominatim diserta D. Pauli verba, quæ meditatus es, & alios, in hanc rem, locos innumeros.

Secundus est, credere quidem id fieri posse, non tamen existimare, quod id ad te pertineat, sed ad alios, quibus copiosior collata est gratia, quique euocantur ad altius perfectionis fastigium, quò tu non aspiras, Itane verò?

verò? Dicere audebis, Iesum non esse mortuum, neque exsuscitatum tui causâ, aut te eius mortis & exsuscitationis non esse participem? superare te possunt alij spiritu atque perfectione, sed ne inde efficias, te non posse, neque debere niti ad illam perfectionem, quam Deus à te statui tuo consentaneam requirit.

Tertius est, quòd putes te dubio rei euentu fatigari, & quòd, post omnem nauatam operam, nescias eequando tibi hæc felicitas obuentura sit, adeoque anceps prope animum despondeas. Sed hæc ignauia est nullo nixa fundamento, nam nefas est de promissis, & fide Dei dubitare, modò tu præstes, quod à te requirit. Faciat ille, quæ sibi soli faciendâ retinuit, & tu in id incumbere perpetuâ curâ, vt exequaris, quod sine te factururus non est, id est, vt te tantùm mortifices, quantum ad subiiciendam gratiæ naturam meritò requiritur.

III. P V N C T V M.

Propositum in futurum.

Non est vt statuas plura peragere, quàm facere hæctenus decreuisti: sed vt tam constanter tantaque moderatione, & æquabilitate animi facere decernas, vt dici de te queat, quod scriptura de matre Sâmuëlis asse-

rit, nempe, post peractas preces & oblata sacrificia vultus illius non fuisse amplius in diuersa mutatos; vultus interior semper sibi constitit, & licet exterior subinde pro corporis habitu & negotiorum forte variari videretur, quia tamen hæc varietas à ratione non à naturæ affectu procedebat, non erat hoc mutari, quandoquidem à rationis præscripto nunquam deflectebatur. Atque hoc tibi nunc statuendum est, ad exprimendam vitam gloriosam & immortalem Christi IESV, vt quidquid extrinsecus acciderit, prosperi vel aduersi, læti vel tristi, mens tamen semper sibi constet, semper fixa sit in ratione, & studio placendi Deo, nullamque rem pluris faciendi, quàm quo apud Deum loco est.

VIGE-